

nyfikenhet, dels också tanken på det absurda i att ha varit i Tun-hwang *utan* att ha sett de namnkunniga grottorna. Det vore som att resa till Agra och icke se Taj-mahal.

Likaledes avstår jag från varje försök att beskriva detta otal av i bergväggen uthuggna fyrkantiga rum med välvda eller brutna tak, med religiösa målningar på väggarna och fristående skulpturer av gudar och väktare, av Buddha och hans lärjungar och med trånga ingångar vettande mot öster. De bästa timmarna av Gustav II Adolfs dödsdag användes till en vandring utmed fasaden av denna egendomliga, av oräkneliga svart gapande grottmynningar perforerade flodterrass. Direkt från markytan träder man in i bottenvåningens grottor. Jag besökte 21 av dem. Vanligen har varje grotta en huvudgrupp av gudabildar mitt för ingången och tre bilder på varje sidovägg. Längst fram se vi ett par hund- eller gripliknande djur, skyddsväktare och trenne trækärl för rökelse och offergåvor.

Med tillhjälp av en stege kommer man upp till den andra våningens rad av grottmynningar av vilka några äro försedda med trädörrar utåt dalen, under det att en nybyggd yttre stentrappa leder till tredje våningen. I terrassens yttre mur sitta här och var horisontala pålar instuckna, förrådande att en altan eller veranda fordom löpt framför ingångarna till grottorna. På andra ställen äro endast hålen efter pålarna kvar. Icke sällan är det en ganska halsbrytande manöver att taga sig in i de heliga rummen, av vilka dock många stå i förbindelse med varandra genom inre dörröppningar.